СИНОРИЙСКИ ЛИСТ

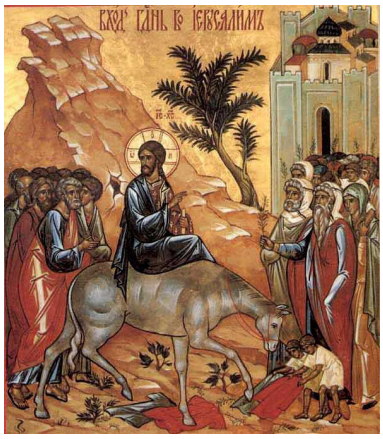
БЛАГОВЕСТИЕ

Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" – гр. София, ж.к. „Дружба" 2 ГОД. V БРОЙ 33(240) -24.04.2016г.

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

ШЕСТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – ВРЪБНИЦА, ЦВЕТНИЦА

Шест дни преди Пасха Иисус дойде във Витания, дето беше умрелият Лазар, когото възкреси от мъртвите. Там Му приготвиха вечеря, и Марта прислужваше, а Лазар беше един от седналите с Него на трапезата.

Мария пък, като взе литра нардово чисто, драгоценно миро, помаза нозете Иисусови, и с косата си отри нозете Му; и къщата се напълни с благоухание от мирото.

Тогава един от учениците Му, Иуда Симонов Искариот, който щеше да Го предаде, рече: защо да се не продаде това миро за триста динария, и парите да се раздадат на сиромаси? Това каза той, не че се грижеше за сиромасите, а защото беше крадец. (Той държеше ковчежето, и крадеше от онова, каквото там пускаха.)

А Иисус рече: остави я; тя е запазила това за деня на погребението Ми. Защото сиромасите всякога имате при себе си, а Мене не всякога. Голямо множество иудеи узнаха, че е там, и дойдоха не само заради Иисуса, но за да видят и Лазаря, когото Той възкреси от мъртвите. А първосвещениците се сговориха да убият и Лазаря, защото поради него мнозина иудеи ги напускаха и вярваха в Иисуса.

На другия ден тълпи народ, дошли на празника, като чуха, че Иисус иде в Йерусалим, взеха палмови клончета и излязоха да Го посрещнат, като викаха: осана! Благословен Идещият в име Господне, Царят Израилев.

А Иисус, като намери едно осле, възседна го, както е писано: "не бой се, дъще Сионова! Ето, твоят Цар иде, възседнал осле". Учениците Му изпърво не разбраха това; но, когато се прослави Иисус, тогава си спомниха, че това беше писано за Него, и това Му бяха направили.

Множеството, което беше с Него, когато Той извика Лазаря из гроба и го възкреси от мъртвите, свидетелствуваше. Затова Го и посрещна народът, защото бе чул, че Той стори това чудо. (Иоан 12:1-18)

Отеческо наследство

ВХОД ГОСПОДЕН В ЙЕРУСАЛИМ (ВРЪБНИЦА)

Благословен Идещият в име Господне!

Посрещаме празника Вход Господен в Йерусалим... Всичко в него изглежда тържествено: Христос влиза в светия Град, посрещат Го ликуващи тълпи народ, готови да Го направят свой политически вожд, очакващи от Него победи над враговете...

Нима тук има нещо трагично? Уви, има! Защото цялото това тържество, цялото това ликуване, всички тези надежди са построени върху едно недоразумение и неразбиране, и същата тази тълпа, която днес вика: „Осана Сину Давидову!", тоест „Тържествувай, Сине Давидов, Царю Израилев", след няколко дни ще се обърне към Него с враждебно, ненавиждащо лице и ще иска Неговото разпъване.

Но какво се случило? Израилският народ очаквал от Него, че Той, влизайки в Йерусалим, ще вземе земната власт в Свои ръце и ще стане очакваният Месия, Който ще освободи израилския народ, че окупацията ще свърши, противниците ще бъдат победени и ще бъде отмъстено на всички.

А вместо това Христос влиза в свещения Град тихо, възлизайки към Своята смърт... Народните вождове, които са се надявали на Него, обръщат целия народ против Него. Той ги е разочаровал във всичко: Той не е очакваният, не е този, на когото са се надявали. И Христос отива на смърт...

Но какво им остава на тях и какво ни завещава Христос със Своята смърт?

Именно през тези дни, говорейки на народа за това каква ще бъда тяхната съдба, когато те ще минат край Него и няма да Го познаят, няма да тръгнат след Него, Спасителят Христос казва: Ето, оставя се вам домът ви пуст; отсега нататък вашият храм е пуст; вашият народен дом е пуст; опустяла е душата, опустели са надеждите; всичко се е превърнало в пустиня...

Защото единственото, което може да превърне човешката пустиня в цъфтяща градина, единственото, което може да даде живот на това, което иначе е пепел, единственото, което може да направи човешкото общество пълноценно, единственото, което може да накара човешкия живот да се стреми като пълноводна река към своята цел – това е присъствието на Живия Бог, даващ вечно съдържание на всичко временно: на Този Бог, Който е толкова велик, че пред Него няма нито голямо, нито малко, а в някакъв смисъл всичко е така значимо, както пред любовта: най-малките,

незабележими думи са така скъпи и значими, а големите събития понякога са толкова нищожни в тайнството на любовта.

Оставя се вам домът ви пуст... Народът търсел земна свобода, земна победа, земна власт; неговите вождове искали именно да властват и побеждават. И какво останало от това поколение? Какво останало от Римската империя? Какво изобщо останало от всички онези, които имали власт в ръцете си и мислели, че тя никога няма да им се отнеме? Нищо. Понякога гробове, а най-често – голо поле...

А Христос? Христос не проявил никаква властническа сила. Пред лицето на онези, които не Го разбирали, Той бил толкова странен: Господ можел всичко, можел да събере в едно тази тълпа, която така възторжено Го посрещала, да направи от нея сила, да получи политическа власт. Но Той се отказал от това. Той останал безсилен, безпомощен, уязвим, завършил живота Си сякаш като победен, на кръста, сред насмешките на онези, чиито гробове сега не съществуват, чиито кости отдавна са разпръснати като пепел от вятъра на пустинята...

А на нас Христос е завещал живот; Той ни е научил, че няма нищо друго освен любовта, освен готовността да виждаме в ближния най-ценното, което съществува на Земята. Той ни е научил, че човешкото достойнство е толкова голямо, че Бог може да стане Човек, без да унижава Себе Си. Той ни е научил, че няма нищожни хора, че страданието не може да разруши човека, стига той само да умее да обича. Христос ни е научил, че в отговор на опустошеността на живота можем да откликнем само с молба към Бога: Дойди, Господи, и дойди скоро!...

Само Бог може да запълни със Себе Си онези дълбини в човека, от които лъха пустота и които нищо и никой друг не може да запълни. Само Бог може да създаде хармония в човешкото общество; само Бог може да превърне страшната пустиня в цъфтяща градина.

И ето, днес, спомняйки си влизането на Господа в Йерусалим, колко страшно е да видим, че целият народ посрещал Живия Бог, Който дошъл само с вест за съвършена любов – и се отвърнал от Него, защото не му било до любов, защото те не търсели любов, защото било страшно да се обича така, както е заповядал Христос – до готовност да се живее за любовта и да се умре от любов. Те предпочитали, те искали земното и жадували за него. Останала пустинята, пустотата, нищото...

А малцината, които чули гласа на Спасителя, които избрали любовта и смирението, които пожелали да обичат с цената на своя живот и с цената на своята смърт, те получили, според истинното обещание на Христос, живот, и то в изобилие, тържествуващ живот...

Такъв е празникът, който сега си спомняме и празнуваме; това е денят на най-страшното недоразумение: на едни домът се оставя пуст, а други влизат в Божия дом и сами стават храм на Светия Дух, дом на Живота. Амин.

Автор: митрополит Антоний Сурожски
Превод: Татяна Филева

ЖИТИЕ НА СВ. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК СИМЕОН, БРАТ ГОСПОДЕН ПО ПЛЪТ

Свети Симеон, наречен брат Господен по плът, е бил сродник на Иисус Христос, а не Негов брат в прекия смисъл на думата. Той е бил син на Клеопа, брата на Йосиф Обручник, и брат на свети апостол Яков, първият йерусалимски епископ.

След възнесението на Спасителя св. Симеон проповядвал Евангелието в Юдея. През 62 или 63 година неговият брат, йерусалимският епископ Яков, бил убит с камъни. На негово място йерусалимските християни избрали Симеона, който според древното църковно предание управлявал йерусалимската църква повече от 40 години.

През време на юдейската война, която завършила с разрушаването на Йерусалим и храма от Веспасиан и Тит (70 г.), Симеон заминал заедно с другите християни за град Пела, който се намирал на изток от р. Йордан и бил подвластен на Ирод Агрипа II. След това пак се върнал в Йерусалим и управлявал църквата до смъртта си.

Като превзели Юдея, римляните преследвали потомците на Давидовия род. Те се страхували да не би някой от потомците на Давид да организира юдеите, да се обяви срещу кесаря и да възстанови юдейското царство.

Като довели Симеона при царския наместник Атика, римляните се опитали да го принудят да се отрече от вярата си в Христа, като употребили отначало съвети и заплахи, а после и мъчения. Тогава Симеон бил на около 120 години. Но въпреки старостта, той твърдо понасял страданията и останал верен на своите християнски убеждения. Мъжеството, търпението и твърдостта му удивили самите мъчители. Най-после Симеон бил разпънат на кръст (107 г.).

© Житията на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

Православна мисъл

ЗА ЛЮБОВТА КЪМ БЛИЖНИЯ

Не без пресвято намерение си оставила Ти, Благодатна Дево, Назаретското уединение. Духът на любовта към ближния Те е подтикнал към това.

О, колко блажени са били пътищата Ти! Планините на Иудея се облекли в радост!

Достойна Майко на Бога на любовта, едва чула от ангела в какво състояние се намира блажената Твоя Елисавета, веднага си побързала да я посетиш.

Ти си побързала с усърдие, казва Евангелието - вдъхновенията на Светия Дух се нуждаят от бързина на действията.

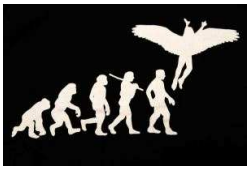
Планините, през които преминавал пътят, не били препятствие за Теб - благодушието с бодростта и силата изпълнявали своята длъжност.

Ти си оставила временно приятността на уединението Си - любовта към ближния има своите преимущества, пред които трябва да отстъпят преимуществата на другите благочестиви занимания.
Любовта Ти към ближния не е била кратковременна любов. Ти си останала при Елисавета около три месеца, за да Й покажеш Своята привързаност към нея и усърдието Си.
Какви благодатни последствия имало това посещение? Елисавета се изпълнила с Дух Светий. Иоан, Предтечата на Иисуса, се осветил в майчината си утроба.
Елисавета и съпругът й водели добродетелен живот, но като последвали примера Ти, станали още по-съвършени.
Колко огорчени хора имат нужда от утешение! Колко нещастни искат помощта ни!
Бързай да помогнеш, християнино, ако можеш да помогнеш. Бавенето и отлагането винаги донякъде намаляват достойнствата на благодушието.
Ако не можеш сам да помогнеш на ближния си, то помогни му чрез другите, поне моли Господа да му изпрати милостта Си.
Рядко някой ще направи добро на ближните си, ако гледа само техните достойнства и добрите им качества.
Сам Господ те научава с примера Си да правиш добро на всички хора, дори на неблагодарните.
Давайте, и ще ви се даде (Лук. 6:38). Пожертвайте нещо от временните блага, и Господ ще ви награди с вечните.
Утеши огорчените, тогава и Бог на всяка утеха ще ти изпрати свише утешение чрез словото на благодатта и ще те развесели в бедите.

Автор: Филарет, митрополит Московски

Наръчник по Православие

ЕВОЛЮЦИЯТА – МИСЛОВЕН МОДЕЛ СЪПЕРНИК НА ПРАВОСЛАВИЕТО

Отец Серафим Роуз е определил вярата на съвременния човек като форма на хилиазъм: вярата във възможността да се усъвършенства този паднал свят. Еволюционизмът и вярата в постепенното развиване от по-ниско към по-високо ниво били тясно свързани с хилиазма (представа за хилядолетно Царство на благополучен живот в Обетованата земя – очаквана месианска ера). По думите на о. Серафим: "Хилиазмът е почти неизбежно следствие от еволюцията".
Както хилиазма, така и еволюцията отец Серафим наричал "дълбоко заложена първична сила, която сякаш хваща хората, въпреки съзнателното им отношение или разсъждения (има си основателна причина за това: тя се втълпява на всеки още от люлката и затова е толкова трудно да се извади на открито и да се погледне на нея рационално). Тя е мисловен модел съперник на Православието, а не просто друга идея".

Йеромонах Дамаскин. Отец Серафим Роуз: живот и дело. София, 2007 г.

Отеческо наследство

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ИСТИНСКИЯ ПОСТ

Истинският пост е въздържане от грехове.
(Св. Йоан Златоуст)

Честта на поста се корени не във въздържанието от храна, но в отдалечаването от греха; онзи, който ограничава поста само до въздържанието от храна, такъв повече го безчести... Нека постят не само устата, но и зрението, и слухът, и нозете, и ръцете - всички членове на тялото ни... Нека пости и слухът, а постът на слуха е в това да не приемаме злословия и клевети.
(Св. Йоан Златоуст)

Само постът не извежда на небето, ако не е придружен от своята сестра - милостинята, защото тя е свързана с него.
(Св. Йоан Златоуст)

На постещия приляга да бъде спокоен, тих, кротък, смирен, презиращ славата на земния живот.
(Св. Йоан Златоуст)
Ако не можеш да постиш, поне не живей в разкош - и това не е маловажно и не е далеч от прошката, и може да укроти яростта на дявола.
(Св. Йоан Златоуст)

Ако тялото ти е слабо, за да пости постоянно, то не е слабо за молитва и за отказване от удоволствия.
(Св. Йоан Златоуст)

Ти постиш? Бъди милостив към онзи, който те е обидил; не завиждай никога на брата си; не изпитвай към никого омраза. Ти постиш? Не се предавай на тщеславие.
(Св. Йоан Златоуст)

Ти постиш, не се докосваш до месо; пости, удържайки се и от клевета, за да не гризеш чрез нея плътта на братята си, за да не вкусваш техните тела.
(Св. Йоан Златоуст)

Каква полза да изтезаваме тялото си, а да не изпитваме съжаление към вдовици и сираци? Ако искаш да постиш, намрази сребролюбието, защото сребролюбието е голямо зло.
(Св. Йоан Златоуст)

Не ограничавай ползата от поста само във въздържание от храни, защото истинският пост е отдалечаване от зли дела.
(Св. Василий Велики)

Истинският пост е избягване от злото, въздържане на езика, потушаване в себе си на гнева, отстраняване на похотта, злословието, лъжите, неизпълнение на обещанията; въздържанието от всичко това е истинският пост.
(Св. Василий Велики)

Ако постите, не се гордейте с това; ако се възгордявате от това, по-добре яжте месо.
(Прп. Исидор Пелусиотски)

Православна поезия

ТЕМЕНУЖКА

Вървя изтихом в нечий стъпки...
Тук минала е пролетта!
Виж, как набъбналите пъпки помилвала е нежно тя!
Високо нейде в планините снегът се е отдалечил.
Дъжд пролетен пък долините като за празник е измил.
Южнякът волно тука скита, край хълма съска в сухий мъх и пей... Но откъде долита със повея тоз сладък дъх?
Вред храсти, хълмове гористи...
Не виждам никъде цветя.
А там, под вейките безлисти, шушукат мъртвите листа.
Сън пролетен ли? Сън ненужен?... Навеждам се и виждам аз сред шумата цвят теменужен, как скритом си цъфти в захлас.
Той диша топлите повеи във унес благ разкрил очи.
С любов над него слънце грее, а той ухае и... мълчи...
И мисля си — тъй и в живота усещаш добродетелта.
С делата скрити на доброто и цъфва, и ухае тя.

Автор: архимандрит Серафим

Детски свят

СТРАННИК

В един прекрасен замък, от който в сегашно време не е останал нито един камък, живял богат рицар. Той харчел много пари за украсяване на своя замък, но на бедните не правел никога добро.
Веднъж дошъл при замъка окаян странник и поискал да пренощува в него. Рицарят гордо отказал на странника, като казал:
- Този замък не е гостилница или хотел.
Тогава странникът казал:
- Позволете ми да Ви задам само три въпроса.
Рицарят отговорил:
- Питай колкото искаш. Ще ти отговоря веднага.
И странникът попитал:
- Кой е живял преди Вас в замъка?
- Моят баща, - отговорил рицарят.
- А преди баща Ви кой е живял в замъка?
- Моят дядо.
- А след Вас кой ще живее в този замък?
- Надявам се, че моят син.
- И тъй, - продължил странникът. – Ако всеки живее в този замък само определено време и след това отстъпва своето място на друг, то какви сте всички вие, ако не гости в този замък? Значи замъкът е действително гостилница. Не харчете толкова много пари за украсяване на този дом, който може да Ви дава подслон само за кратко време, полезно е за Вас да вършите добро на бедните.
Рицарят се трогнал и опомнил от тия думи, дал подслон на странника в замъка и от този ден станал много състрадателен към бедните.

Източник; Сп. „Камбанка", бр. 1, 2015 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

24 април † 6 Неделя на Великия пост Връбница Цветница. Мчк Сава Стратилат (Всичко на празника) (Злат. лит.) (Разрешава се риба) (Тип. с. 443-444) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 445)

25 април ✻ Велики понеделник. Св. Македоний, патр. Константинополски (Прежд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 446)

26 април ✻ Велики вторник. Св. свщмчк Василий, еп. Амасийски. (Прежд. лит.) (Вечерта Последование на Жениха) (Тип. с. 447)

27 април ✻ Велика сряда. Св. свщмчк Симеон, брат Господен по плът (Прежд. лит.) (Вечерта Малко повечерие) (Тип. с. 447)

28 април ✻ Велики четвъртък. Св. апли Иасон и Сосипатър (Утреня, общ маслосвет, Вас. лит.) (Вечерта Последование на 12-те евангелия) (Тип. с. 447-448)

29 април ✻ Велики петък. Св. 9 мчци в Кизик. Прп. Мемнон Чудотворец (Царски часове, вечерня, с изнасяне на св. Плащаница) (Тип. с. 450-451) (Вечерта Опело Христово) (Тип. с. 451)

30 април ✻ Велика събота. Св. Донат, еп. Еврийски (Сутринта Вечерня и св. Василиева литургия) (Тип. с. 452)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба" 2, храм „Свети Пророк Илия"
Енорийски лист „Благовестие" се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg

---